5. Har man wie ferdove. Yn syn tinzen seach er har wer, dwaende. Kofje tiid, de dweil op ’t lege ein fan het dak. Hy hearde har wer sjongen, op ’t bjinstap. By sinnenskyn waar, om’t hja sa’n sinnenskyn minske wie!Hy frummele hwet oan ’t forban, om syn linkerhân. Hy wie útliden, hie de pols en de tomme forklokt. Mar dit wie nog ’t slimste net. Dat Doy wei wie, dat wie ’t slimste. ’t Wie det hiele wol wer. Dit net! ’t Lege plak bluiw. ’t Wie, net wer to follen, tocht er, tryst! Sippe Jeltsje, boerinne foaroan yn ’e plasse, kaam gauris es del. Hja wist ek wol hwet het wie, de dea yn har eigen húshâlding en famylje. Hja bea hiel hwet ôf. De roukrâns tusken de fingers. Dêr troch krige hja ek wer moed om fjirder to gean. Se begriep ek, de iene hûs hâlding, de oare. En de arbeiders minsken libben mei. Doy fen Bene hie altyd sa trou, foar harren mei soarge, no soe har man, het wol dwaen. Hja diele altyd fan ’t beste mei. Dien hawwe hja der hwet oan, sei hja dan. Har man glimke en prate har, dêr yn mar net mear tsjin. Doe’t Kimme ynentweintich jier wie, wer troude hja, mei in man út Hounledoarp, mei Sytse. Het spiet heit al, mar hja hie de jierren. Spitich genôch giene hja ek noch oer de grins. Der yn dat fiêre Dútsklân, waard ek folle better fortsjinne, as yn Hollan. En dêr waard, segelstje plakt…. Net yn Nederlân, dat kaam jierren letter krekt! Ek al troch dat, Moffrika altyd wol earne mei yn oarloch lei, wiere bûtenlânske wurkkreften wolkom en koene hja harren goed fortsjinne litte, sa like het dan.	*Uitleg* *Dit fragment gaat over het overlijden van Doyke Krikke Kooijman, de moeder van Beppe Minke, Beppe Lenie haar mem. Haar man, Pake Beene Minne Krikke, is de pake van beppe Lenie, hij blijft achter met het gezin en moet het leven zonder haar voortzetten, terwijl familie en buren proberen te helpen. Het verhaal laat zien hoe groot het gemis blijft, ook al gaat het dagelijks werk op de boerderij gewoon door, en hoe de volgende generatie ondertussen verder opgroeit en hun eigen weg gaat.*

Har mân wie fordôve Yn syn tiennen, seach er har wer dwaende
Koffje tiid, de dweil op 't leze ein, fen het dak. tek
"Hy hearde har, wer sjongen, op 't bjinstap. By sinneskyn ewer,
om't hja, sa 'n sinneskyn minske wie!
Hy frummele hwet oan 't forbân, om syn linkerhân
Hy wie ûtgliden Hie de pols en de tomme forkloft
Mar dêt wie mog 't slimste net.
Def Doy, Wei wie, dêt wie 't slimste.
't Oare dêt hele wol wer. Dit, net! 't Leege plak, bliuw-
t Wie, net wer to follen, tocht er, treast.

Sipke Jelsje boerinne foaroan yn 'e plôsse. kaem gau er isdêl
Hja wist ek wol, hwet het wie, de Dea yn har eigen húsholding
en famylje. Hja beâ, hiel hwet ôâ.
De rozekrâns twisken de fingers
Der troch, krige hja, ek wer Môed, om fjirder to gean.
Sa begriep ek, de iene hûs hâlding, de oare.
En de arbaiders minsken libben mei. Doy fen Bene
hie allyd sa trou, foar harren mei soarge, no scoe
har mân, het wol dwaen. Hja dielde allyd, fen 't bêste
mei. Dên hawwe hja, dêr hwet oan sei hja den. Har
mân glimke en praette har, dêr yn mar net mear tsjin.

Doe 't Kimme ienentweintich jier wier troude hja,
mei, 'n mân, ût Mounledoarp. Mei Sytse.
Het spiet heit âl, mar hja hie de jirren.
Spitich genoch giene hja ek noch oer de grinzen. Dêr
yn det fiere Dûtsklân, waerde ek folle better fortsjinne, as yn
Hollân." En dêr waerd „segelsje plakt"...... Net yn Nederlân, dêt
kaem jirren letter, krekt. Ek al troch dêt, Moffrika allyd wol
earne mei yn oarloch lei, wierne bûtenlânse, wurkkreften
wolkom en koene hja harren gôed fortsinje litte. sa like het den.